

B.B. ALSTON

AMARI
EN HET
SPEL DER MAGIËRS

Met illustraties van Godwin Akpan

Vertaling Sandra Hessels

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Brandon Alston
Oorspronkelijke titel: *Amari and the Great Game*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Sandra Hessels
Omslagontwerp: Godwin Akpan / HarperCollins Publishers
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Illustraties binnenwerk: © 2022 Godwin Akpan
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0992 6
ISBN 978 94 027 6458 1 (e-book)
NUR 280
Eerste druk september 2022

Originele uitgave verschenen bij Balzer + Bray, een imprint van HarperCollins Publishers.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

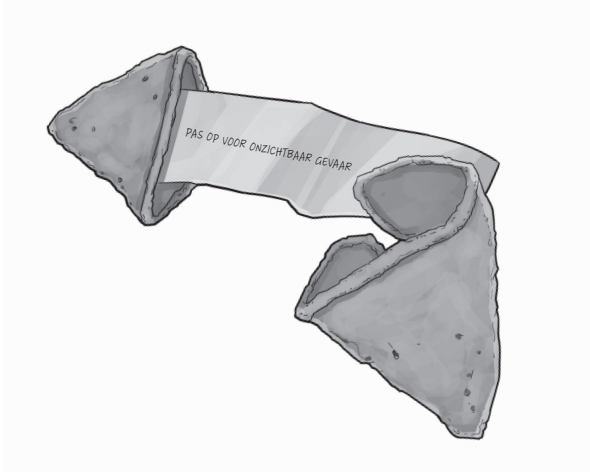
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*Voor mijn moeder, Songa,
die me geleerd heeft dat ik alles kan*

1

IK SPRINT OVER DE STOEP EN ZOEF LANGS DIVERSE BOETIEKS, luxewinkels en een chique kunstgalerij. Een paar straten verderop, in het centrum van de stad, ligt het uitgestrekte terrein van de Whitman Academie. De glazen buitenmuren van het hoofgebouw schitteren in het ochtendlicht en een lange rij auto's vormt een cirkel rondom de grote fontein aan de voorzijde, waar kinderen worden afgezet die – heel anders dan ik – waarschijnlijk wél op tijd in de klas zitten, nog voordat de bel gaat.

Laat of niet, ik zou nu ook onderweg moeten zijn naar school.

Maar in plaats daarvan blijf ik staan voor een bouwvallige schuur die tussen twee veel grotere en mooiere gebouwen in gepropt lijkt. Het vervaagde uithangbord aan de voorkant zegt dat dit Marco's Avondwinkel moet voorstellen.

Ik neem een ogenblik om op adem te komen, pak mijn telefoon en luister nog een keer naar het voicemailbericht.

Voicemail van Elsie:

'Kom voor school naar Marco's! 't Is nogal dringend!'

Als er iets is wat ik over Elsie Rodriguez te weten ben gekomen in dit eerste jaar dat we bij elkaar in de klas zitten, dan is het wel dat die meid enorm kan overdrijven. Als ik zeg dat iets dringend is, dan mag je aannemen dat er echt haast bij is en dat het niet kan wachten. Maar Elsie... die ziet dat anders. Als zij een woord als 'dringend' of 'urgent' gebruikt, dan kan het ook zijn dat ze een van de onderdelen voor haar nieuwste wetenschapproject heeft laten vallen en het niet meteen kan vinden.

Hoe dan ook, als je beste vrienden bent, betekent dat nu eenmaal dat je komt opdagen als de ander dat vraagt – ongeacht wat er aan de hand is. Ook als dat betekent dat ik mijn perfecte aanwezigheidsscore op school daarmee verknal. En die score was dus ook perfect geweest als we in januari niet ineens een dag ijsvrij hadden gekregen, dus die moeten we nog inhalen.

Ik loop de winkel in. De buitenkant zag er al vervallen uit, maar de binnenkant is nog veel erger. De verlichting is vrij slecht, net helder genoeg dat je hele ongeverfde stukken muur ziet. Het zou een avondwinkel moeten zijn voor wie nog snel iets te drinken of een snack wil halen, maar elke keer dat ik hier iets koop, is de houdbaarheidsdatum al verstreken. Volgens mij heeft de koeling voor de frisdranken het nog nooit gedaan.

En had ik al verteld dat het in deze winkel altijd een beetje naar rotte eieren ruikt? Echt al-tijd?

Ik trek mijn neus op en loop door het gangpad met het snoep. Ergens voor me staat een man die totaal niet onder de indruk is van het chipsaanbod. Dat gevoel ken ik. Ik loop snel langs hem naar de kassa.

Achter de toonbank staat een brede, kale bodybuilder. Hij draagt een shirt met de tekst *BRUTE SPIERKRACHT*. Als ik dichterbij kom, knijpt hij zijn ogen tot spleetjes.

Ik doe hetzelfde. En opeens verschijnen er felrode plukjes vacht op zijn hoofd en in zijn nek en steken er twee gekromde slagstanden uit zijn kaak naar voren.

Dan knipper ik en zie ik hem weer in zijn menselijke gedaante. Dat is het voordeel van de wat duurdere glamours – zelfs mijn Helderzicht-oogdruppels werken maar een paar tellen voordat de vermommingspreuk weer in werking treedt. Dit is er ongetwijfeld eentje uit Vivi LaBooms *City Camouflage Casual Collection*.

Ik schraap mijn keel en vraag beleefd: ‘Mag ik even gebruikmaken van het toilet?’

De man slaat zijn brede armen over elkaar en bekijkt me van top tot teen. Dan bromt hij: ‘En waarom zou ik dat goed vinden?’

Ik grijns en rol even met mijn ogen. ‘Toe nou, Gup. Ik ben al te laat voor school.’

Een langzame grijns kruipt over Gups gezicht en hij laat een bulderende lach horen. ‘Geen “Goedemorgen” of “Hoe gaat het ermee?”, maar gewoon: “Geef me die sleutel”...’

‘Alsjebliiiiieft?’ vraag ik.

‘Ja, ja, ik doe alles om een van ons mensen te helpen.’

Ik buig me naar voren en zeg dan op fluisterton: ‘Even voor de duidelijkheid: zo praten we niet echt over elkaar.’

Gup krabt op zijn kale kop en zijn verwarde ogen flitsen kort felgeel op voor ze weer terug veranderen. ‘Waarom niet? Jullie zijn toch allemaal mensen?’

Ik knik. ‘Dat wel, maar... we gaan er een beetje van uit dat iedereen die we tegenkomen een mens is, dus hoeft dat niet apart vermeld te worden.’

Hij laat zijn schouders een heel eind zakken. ‘Er zijn zoveel dingen om aan te denken als je wilt opgaan in de mensenwereld.’

Ik geef hem een geruststellend kloppje op zijn arm. ‘Je leert het vanzelf.’

Gup knikt en steekt zijn hand onder de toonbank. Ik hou mijn

hand naar voren en voel dat hij de sleutel voor de wc op mijn vingers legt.

‘Eh... pardon?’ Die vent van daarnet kijkt ineens boven het schap met de chips uit. ‘Ik vroeg een paar minuten geleden nog of ik even naar de wc mocht en toen zei je dat hij kapot was.’

Gup fronst zijn wenkbrauwen. ‘Voor jou wel, ja. Als zij het vraagt, doet-ie het prima. Anders nog iets?’

De man lijkt te willen protesteren, maar na een onmenselijk gegrom van Gup bedenkt hij zich.

‘Voorzichtig,’ zegt Gup nog zachtjes tegen me. ‘Die daar ziet eruit als een Waker.’

Ik bijt op mijn lip. Wakers zijn mensen die ervan overtuigd zijn dat er meer bestaat op aarde dan je met het blote oog kunt waarnemen. Ze geloven in een wereldwijd complot dat is opgezet om te verbergen dat bovennatuurlijke wezens uit mythes en legendes wel degelijk echt bestaan en zich in het diepste geheim onder ons bevinden.

Die gasten hebben hele websites en chatrooms met leden over de hele wereld. Ze zijn altijd op zoek naar bewijsmateriaal om iedereen ervan te overtuigen dat ze gelijk hebben. Dat zal ook de reden zijn dat meneertje Waker hier rondhangt in een avondwinkel die overduidelijk geen échte avondwinkel is.

De meeste mensen zien Wakers als een stel complotdenkers en schenken hun niet al te veel aandacht. Maar ik moet ze natuurlijk wel serieus nemen – niet alleen omdat ze gelijk hebben, maar omdat ik ben aangesloten bij een organisatie, het Bureau voor Bovennatuurlijke Zaken, dat zich ervoor inzet het bewijsmateriaal waarnaar zij zo wanhopig speuren verborgen te houden.

En ja hoor, als ik eventjes over mijn schouder kijk, zie ik de Waker naar me kijken. Hij rommelt wat in zijn zak, op zoek naar een telefoon – en heeft vervolgens het gore lef om ons te filmen!

‘Kun je voor wat afleiding zorgen?’ fluister ik tegen Gup.

Hij grijnst en komt achter de toonbank vandaan. ‘Dát kan ik heel goed zelfs.’ Hij spreidt zijn armen en roept: ‘Gefeliciteerd, meneer! U bent de grote winnaar!’

De man fronst zijn voorhoofd als Gup een brede arm om zijn schouders heen slaat en hem richting de toonbank begeleidt. ‘M-Maar ik heb helemaal niet meegedaan aan... aan een wedstrijd of zo...’ De arme man kijkt panisch om zich heen en vraagt zich af waar ik gebleven ben, maar ik ben het gangpad met het snoepgoed al in gerend en haast me naar de wc achter in de winkel.

Ik negeer het bord op de deur waar in grote letters DEFECT op staat en steek de sleutel in het slot. Ik kijk nog een keer snel om me heen om er zeker van te zijn dat de kust veilig is.

De Waker kijkt net op dat moment verbijsterd naar Gup. ‘Dus... ik heb een... emmer en een dweil gewonnen?’

‘Goede kwaliteit,’ antwoordt Gup. ‘Vaak gebruikt. Nooit lek.’

Ik grijns en draai aan de deurknop.

Het echte Marco’s, dat achter deze deur zit, is niet alleen een heel ander soort winkel; het is net alsof je een heel andere wereld betreedt. Marco’s Markante Desserts is alleen toegankelijk voor de bovennatuurlijke gemeenschap van deze stad, wat inhoudt dat je hier geen vermomming of glamour hoeft te gebruiken. En de heerlijkste magische lekkernijen van heel Atlanta zijn er verkrijgbaar. Midas Milkshakes waar je gouden tanden van krijgt, Sterrenstof Scones die je huid heel licht laten stralen, en zelfs ’s Werelds Beste Bocht, koffie die zo smerig smaakt dat je er klaarwakker van wordt. Zodra ik de zaak binnenga, dringen zoete geuren mijn neus binnen en mijn humeur klaart spontaan op.

Ik wurm me tussen een stel harpijen door en buk behoedzaam om hun vleugels niet te raken. Een lange yeti met een koksmuts op blaft letterlijk een hallo achter de balie vandaan en ik zwaai terug. ‘Hoi, Marco!’ Maar door die afleiding struikel ik bijna over een

boemannetje, dat een lange neus naar me maakt en iets mompelt over ‘onbeleefde mensen’ voor hij ervandoor stieft.

Ik zie Elsie aan een tafeltje zitten, samen met nog iemand van het Bureau: Julia Verzicht. Ze heeft altijd zo’n slaapkamerblik, waardoor ze er heel moe uitziet. Ik haast me naar hen toe.

‘Oké,’ zeg ik als ik op de bank tegenover hen ga zitten ‘Wat is er zo belangrijk dat we nog voor schooltijd hier moeten afspreken?’

Elsie kijkt me vragend aan. ‘Volgens mij heb ik het woord “belangrijk” niet gebruikt.’

‘Je zei letterlijk dat het dringend was.’

‘Nee,’ zegt ze dan langzaam. ‘Ik zei dat het hier nogal dringen was.’ Ze grijnst erbij en gebaart om zich heen. ‘Het is hier best druk, weet je.’

Julia giechelt.

‘Els... straks kost dit me mijn certificaat voor altijd op tijd en aanwezig zijn. Je weet hoeveel waarde mijn moeder hecht aan dat soort dingen. Die vrouw wil dat ding inlijsten, en ze weet al precies waar ze het gaat ophangen.’

‘Geen zorgen,’ zegt ze. ‘Beer neemt de reservetransporter van zijn vader mee. Daarmee zijn we in een oogwenk op school. Zolang we maar in die bus zitten zodra ze naar het Georgia Aquarium vertrekken, zal meneer Eems ons als aanwezig noteren.’

‘Mag je met de teleporter naar school dan?’ vraag ik. ‘Want ik ga het hele jaar al met de stadsbus.’

‘Nou... mág is misschien niet helemaal het juiste woord,’ zegt Elsie.

‘Voor zover ik weet, is het helemaal niet het juiste woord...’ zegt Julia met haar melodieuze stem.

Ik krimp ineen. ‘Ik verheug me er echt enorm op om morgen op zomerkamp te gaan, dus misschien kunnen we ervoor zorgen dat we niet nog voor die tijd van school gestuurd worden?’

Elsie glimlacht alleen maar. Dan pakt ze haar telefoon en begint druk op het scherm te tikken. ‘Zouden ze iemand die in dit soort

krantenkoppen staat echt van school sturen, denk je?’ Ze draait haar telefoon om en laat me alle resultaten zien die ze krijgt als ze mijn naam intikt op het Andernet, het beschermde deel van het internet dat speciaal is gereserveerd voor de bovennatuurlijke wereld. ‘Het zijn allemaal positieve stukken.’

‘Zelfs *Eigen Huis & Tuinkabouter* heeft iets over jou geschreven,’ zegt Julia. ‘Wij hebben een hele kolonie kabouters op ons landgoed en het kost ongelooflijk veel moeite om ze over iets anders te laten praten dan bloemen, dus dat is echt een hele prestatie. Je bent bijna een beroemdheid.’

‘Ja,’ valt Elsie haar bij. ‘Kijk maar eens om je heen.’

Dat hoeft niet, want ik weet dat ze gelijk heeft. Al vanaf het moment dat ik plaatsnam, zitten er bovennatuurlijke wezens naar me te wijzen en te staren. Ik heb gemerkt dat een paar zelfs foto’s hebben gemaakt die ongetwijfeld via Eurghmthilthmsphlthm – afgekort tot Eurg – gedeeld zullen worden. Eurg is de meestgebruikte socialmediawebsite van de bovennatuurlijke wereld.

Ik pak Elsie’s telefoon van haar aan en tik op de eerste link.

AMARI PETERS: DE GOEDE MAGIËR?

Controversiële tiener keert deze zomer terug naar

Bureau

Magiërs staan bekend om twee dingen: onvoorstelbaar hoge magieniveaus en een lange geschiedenis als ’s werelds grootste slechteriken. Ondanks dit alles lijkt een dertienjarig meisje vastberaden te bewijzen dat magiërs niet per definitie slecht zijn. Ze heeft de wereld al eenmaal gered en daarbij wereldwijd diverse fans verworven. Maar zelfs dat weerhoudt critici er niet van om haar ware motieven in twijfel te trekken. Welke goede dingen zou het wonderkind nog meer kunnen klaarspelen? Wat het ook is, de hele bovennatuurlijke wereld kijkt toe!

Ik frons mijn wenkbrauwen bij het woord ‘slechteriken’. De Nachtwachters – Vladimir en Moreau – zijn nog steeds de eersten aan wie men denkt als het gaat over magiërs, en daar zijn genoeg redenen voor. Lang geleden zijn de broeders de Oude Oorlog gestart. Bovendien heeft Moreau die overleefd om vervolgens zeshonderd jaar lang de afschuwelijkste misdaden te plegen. Tot vorige zomer, toen hij werd verraden door zijn leerling, de magiër Dylan van Helsing. Van wie ik dus dacht dat hij mijn vriend was. Het is Dylan gelukt een zeer belangrijk spreukenboek voor Moreau te stelen, maar op het laatste moment belazerde hij zijn mentor door het boek voor zichzelf te houden. Hij heeft aangeboden mij tot zijn partner te maken, maar dat heb ik geweigerd. Onze magie botste en ik kwam als winnaar uit de bus. Maar net op het nippertje.

Het was de bedoeling dat die hele confrontatie geheim zou blijven, maar op een of andere manier is het nieuws uitgelekt en toen begonnen de bovennatuurlijke media vragen te stellen. Uiteindelijk gaf het Bureau camerabeelden van ons gevecht vrij, en zo kreeg de bovennatuurlijke wereld een magiër te zien die ervoor koos om niet kwaadaardig te zijn, geen slechterik te worden. Het filmpje ging meteen viral op het Andernet. Er zijn zelfs memes waarin ik een harnas aanheb en een hand omhoogsteek om de bliksem aan te roepen.

Ik geef Elsie haar telefoon terug. ‘Eén video die viral gaat, maakt je nog niet tot een beroemdheid.’

Elsie trekt een wenkbrauw op. ‘Heb je onlangs nog gekeken naar je aantal volgers?’

Ik pak mijn eigen telefoon, open Instagram en wijs naar de driewintig volgers die ik heb, waarvan er twee nu bij me aan tafel zitten. ‘Zo indrukwekkend is het niet.’

Elsie rolt met haar ogen en legt haar telefoon op tafel. ‘Je weet best wat ik bedoel.’ Ze opent mijn Eurg-profiel.

@Amari_Peters

1,73 miljoen volgers

‘Ik wist niet dat je er zóveel had,’ zegt Julia. ‘Je hebt zelfs een vinkje, voor een geverifieerd account.’

‘De Verbid Alle Magiërs-pagina heeft twee keer zoveel volgers,’ zegt een chagrijnige stem vlak achter me.

Ugh. Het is Beer.

Die knul heeft zijn bijnaam te danken aan het feit dat hij de langste leerling op onze middelbare school is, en een nog grotere pestkop. Hij is een jaar ouder dan wij, en ook het vierde lid van onze club: de Bomenclub. Die afkorting komt van BOVENMENSELIJK, want de club is bedoeld voor kinderen van het Bureau die afweten van de bovennatuurlijke wereld. Er zijn heel veel middelbare en hogeschoolen met zulke clubs; ze staan soms ook in de studiegids vermeld. Maar gelukkig voor ons zijn kinderen die niets met het Bureau te maken hebben eigenlijk niet van plan om een kostbaar vrij lesuur op te geven voor een club over bomen...

‘Beer...’ Julia wiebelt met haar wijsvinger. ‘Je moet wel aardig doen.’

Beer laat zich op de plek naast me neerploffen, maar schuift en leunt wel zo ver mogelijk opzij. De bovennatuurlijke wereld stelt zich sinds het afgelopen jaar wat toleranter op tegenover magiërs, maar er zijn nog steeds mensen die me voorgoed zullen haten omdat ik, net als de Nachtwachters, een magiër ben. Ongeacht wat ik doe.

‘We zijn er allemaal,’ bromt Beer. ‘Waar gaat deze stomme bijeenkomst eigenlijk over?’

Elsie kijkt Beer even veelbetekenend aan en gaat dan rechtop zitten. ‘Nou... ik wilde gewoon even zeggen dat ik het heel erg leuk vond om voorzitter van de Bomenclub van Whitman te zijn. En ik wilde nog even een laatste keer met z’n viertjes bij elkaar komen voordat we op kamp gaan. Want ik heb een cadeautje voor iedereen!’

Julia klapt in haar handen. ‘Ik hou van cadeautjes!’

Zelfs Beer lijkt iets op te vrolijken.

Maar ik herken die blik in Elsie's ogen. Ze voert iets in haar schild. ‘Wat heb je gedaan?’

Elsie gebaart naar Marco en ineens zweven er vier borden naar onze tafel toe. ‘Ik heb gelukskoekjes besteld. De échte.’

Met open mond kijk ik toe terwijl de borden voorzichtig vlak voor ieder van ons op tafel neerstrijken. ‘Maar die voorspellen niet alleen je fortuin, ze kósten ook een fortuin.’

Elsie knikt. ‘Dat komt doordat het zo ingewikkeld is om ze te maken. Je moet gebruikte theebladeren van een succesvolle voorstelling laten intrekken in het deeg, er moet een Magic 8-ball in de ruimte aanwezig zijn, de sterren moeten precies op de juiste lijn liggen, de vuurkuil waarin je ze bakt moet het afgelopen jaar minstens drie visioenen hebben opgeleverd... En dat zijn alleen maar de voorwaarden die ik me kan herinneren. Dit heeft de spaarpot met geldprijzen die ik op wetenschapsbeurzen heb gewonnen wel aardig geleegd, maar ik vind toevallig dat jullie dat dubbel en dwars waard zijn.’

Julia grijnst en breekt haar koekje open. Ze haalt het smalle strookje papier eruit en legt het neer. Er staat niets op. Maar dan sluit ze haar ogen en fluistert ze zachtjes iets. Vervolgens stopt ze een stuk van het koekje in haar mond.

Opeens verschijnen er rode letters op het papier.

‘Wat staat er?’ vraagt Elsie.

Julia houdt het strookje omhoog, zodat we het kunnen lezen.

Het gras bij de burens is niet altijd groener.

‘Ik heb het koekje gevraagd of ik deze zomer van Afdeling moet wisselen,’ zegt Julia. ‘Maar ik denk dat ik dan maar bij de Afdeling Dodenzaken moet blijven. Als medium pas ik daar toch wel goed bij.’

Ik herinner me nog dat Julia vorige zomer tijdens de speciale ceremonie het podium op liep om de Kristallen Bol aan te raken. Daarmee verkreeg ze de gave om met geesten te spreken, wat wel het laatste leek wat ze had verwacht. Maar de Kristallen Bol kan daar heel grillig in zijn: je weet nooit welk van je talenten wordt versterkt tot een bovennatuurlijke gave. Het kan iets zijn wat enorm voor de hand ligt, zoals bij mijn supercreatieve beste vriendin die opeens een briljante uitvinder werd, maar het kan ook iets heel onverwachts zijn.

In mijn geval wakkerde de Kristallen Bol de magie aan die al mijn hele leven in mij sluimerde. Alleen horen mensen dus geen magie te hebben voordat ze bij het Bureau binnenkomen. Elk lid krijgt een voorzichtige tien procent tijdens een welkomstceremonie, net genoeg voor een bovennatuurlijke gave. Maar aangezien ik al over magie beschikte (en niet zo'n beetje ook: een volle honderd procent), werd ik bestempeld als magiër. En magiërs kunnen hun magie gebruiken voor schijnbaar onmogelijke prestaties.

Dat viel niet overal in goede aarde, en de hoge piefen van het Bureau schoten in de stress. Sommigen stelden zelfs voor om mijn geheugen te wissen of me in een laboratorium op te sluiten, zodat ik kon worden onderzocht. Gelukkig kreeg ik de kans om te bewijzen dat ik hier thuishoor.

Beer is de volgende die zijn koekje probeert. Hij fronst zijn wenkbrauwen wanneer er op zijn papiertje verschijnt:

Soms zie je de ware vijand in de spiegel.

Hij slaat zijn armen over elkaar en wendt zich van ons af. Die gaat ons dus niet vertellen welke vraag hij heeft gesteld.

Elsie is daarna aan de beurt, en ik weet al welke vraag ze zal kiezen. Elsie is een weerdraak, alleen is ze nog nooit volledig van gedaante veranderd. Ze heeft alleen een paar keer vuur kunnen

spuwen, meer is nog niet gelukt. Ze heeft er genoeg boeken over gelezen en haar adoptiemoeder is een drakenexpert, dus ze weet ook dat ze voor die eerste gedaanteverandering een moedige daad moet verrichten. Aangezien ze de laatste is van haar soort, zit ze hier nogal mee in haar maag.

Mijn beste vriendin sluit haar ogen en stopt het koekje in haar mond. Ze houdt haar adem in terwijl de letters zich aftekenen op het papiertje.

Je harde werk zal worden beloond.

Die meid slaakt zo'n luide kreet van blijdschap dat iedereen een sprongetje maakt van schrik.

'Betekent dat...' begin ik.

'Ik denk het wel!' zegt ze stralend. 'Het is mogelijk dat ik deze zomer zowaar eens in een draak verander! Eindelijk! En ook al hebben die koekjes maar in ongeveer zeventig procent van de gevallen gelijk, ik voel me nu al stukken beter.'

'Dat is geweldig!' zeg ik. 'Ik ben echt heel blij voor je.'

Nu is het mijn beurt! Ik breek mijn koekje open. Er is maar één vraag waar ik antwoord op wil hebben.

De hele reden dat ik me vorig jaar bij het Bureau heb aangemeld was om te ontdekken wat er was gebeurd met mijn vermiste broer, Quinten, die hier al jaren als Agent werkzaam was en de bovennatuurlijke misdaad bestreed. Ik heb hem uiteindelijk weten op te sporen, maar pas nadat Moreau zo'n afschuwelijke vloek over hem had uitgesproken dat Quinten nu nog steeds niet is ontwaakt.

In eerste instantie vond ik het niet zo moeilijk te geloven dat hij wel weer beter zou worden. Dat hij een dezer dagen weer naar huis zou komen, naar mij en mama, en dat alles dan weer als vanouds zou zijn. Maar dat gebeurde niet, en nu wordt het elke dag net wat moeilijker om te blijven hopen op een goede afloop. Quinten on-

derging de afgelopen twee maanden experimentele behandelingen van een stel Vloekbrekers in Sydney, Australië, maar zelfs zij konden niets doen.

In gedachten twijfel ik de hele tijd of ik het wel of niet moet vragen. Wat als het antwoord nee is? Kan ik daar dan mee omgaan?

Ik flap het er maar uit voor ik de moed verlies: ‘Zal mijn broer ooit ontwaken?’

Elsie pakt mijn pols vast voor ik het koekje kan opeten. ‘Sorry, maar... twee dingen. Je mag je vraag niet hardop stellen, en, eh... het moet over jou gaan, anders werkt het niet.’

‘O,’ zeg ik teleurgesteld. Ik weet niet goed wat ik anders zou willen vragen. Dus leg ik het koekje maar op mijn tong terwijl ik nadenk. Na een paar tellen haal ik mijn schouders op en vraag: *Is er iets belangrijks wat ik moet weten?*

Om me heen aan tafel wordt naar lucht gehapt en ik kijk omlaag naar mijn voorspelling:

Pas op voor onzichtbaar gevaar.